DOMSTOLENS KENDELSE
8. juli 1987 *

I sag 295/86,

SA Garelly, Freyming Merlebach (Frankrig), ved advokat J. P. Karsenty, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Nico Schaeffer, 38 rue du Curé,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Marie-José Jonczy, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af artiklerne 2 og 3 i Kommissionens forordning nr. 2800/86 af 9. september 1986 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse frysere med oprindelse i Sovjetunionen, om godtagelse af tilsagn afgivet i forbindelse med antidumpingundersøgelsen vedrørende importen af visse frysebokse og -skabe med oprindelse i Jugoslavien og Den Tyske Demokratiske Republik, og om afslutning af denne undersøgelse, samt om afslutning af proceduren vedrørende importen af visse frysebokse og -skabe (EFT L 259, s. 14),

har

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene Y. Galmot, C. Kakouris, T. F. O'Higgins og F. Schockweiler, dommerne G. Bosco, T. Koopmans, O. Due, U. Everling, K. Bahlmann, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida og G. C. Rodríguez Iglesias,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: P. Heim

* Processprog: Fransk.

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 27. november 1986, har selskabet Garelly i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af artiklerne 2 og 3 i Kommissionens forordning nr. 2800/86 af 9. september 1986 om henholdsvis godtagelse af tilsagn afgivet af selskabet Union Haushaltgeräte i forbindelse med antidumpingundersøgelsen vedrørende importen af visse frysebokse og -skabe med oprindelse i Den Tyske Demokratiske Republik og afslutning af denne undersøgelse.

2 Sagsøgeren er et fransk selskab, hvis omsætning for halvdelens vedkommende vedrører dets virksomhed som eneimportør af visse frysebokse og -skabe fra selskabet Union Haushaltgeräte (den østtyske eksportør).

3 Til støtte for, at sagen antages til realitetsbehandling, har det sagsøgende selskab gjort gældende, at Kommissionen den 13. december 1985 tilsendte det et spørgeskema, som det besvarede, ligesom Kommissionen har foretaget undersøgelser på sagsøgerens hovedsæde, hvorfor sagsøgeren »som part berøres umiddelbart og individuelt i den i Rom-Traktatens artikel 173 forudsatte betydning«.

4 Ved dokument, indgivet til Domstolens Justitskontor den 13. januar 1987, har Kommissionen nedlagt påstand om, at den af sagsøgeren anlagte sag afvises, jfr. artikel 91, stk. 1, i Domstolens procesreglement.

5 Kommissionen har først afvist det sagsøgende selskabs argument vedrørende dets deltagelse i proceduren. Den har i den forbindelse henvist til dommen af 6. oktober 1982 (Alusuisse, sag 307/81, Sml. s. 3463), hvor Domstolen fastslog, at son-

dringen mellem en forordning og en beslutning kun kan gennemføres »på grundlag af selve retsaktens beskaffenhed og de retsvirkninger, den har, men ikke på grundlag af de nærmere regler for dens udstedelse«, og har desuden understreget, at dommen af 28. januar 1986 (Cofaz, sag 169/84, Sml. s. 391, 408) ikke kan påberåbes i den foreliggende sag, da den drejede sig om klagende virksomheders rettigheder.

6 For det andet har Kommissionen bemærket, at selv om sagsøgeren har fremført andre anbringender til støtte for, at søgsmålet fremmes til realitetsbehandling, har Domstolen fastslået, at søgsmål anlagt af uafhængige importører med påstand om annullation af forordninger om antidumping skal afvises, idet sådanne forordninger i forhold til uafhængige importører er almengyldige retsakter og ikke beslutninger, der berører dem umiddelbart og individuelt (jfr. ovennævnte dom af 6. oktober 1982 samt dom af 21. februar 1984, Allied Corporation, forenede sager 239 og 275/82, Sml. s. 1005). Efter Kommissionens opfattelse er dette tilfældet for sagsøgeren, ikke mindst fordi spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om dumping, er blevet bevist på grundlag af eksportprisen og ikke importørens videresalgspris.

7 Endelig har Kommissionen fremhævet, at såfremt en importør ikke berøres umiddelbart eller individuelt af en midlertidig eller endog endelig antidumpingtold, når han i henhold til forordningen er forpligtet til at betale en sådan told, berøres han end mindre af et pristilsagn afgivet af eksportøren. Efter Kommissionens opfattelse kan eksportøren frit afgive et tilsagn, hvorfor situationen for sagsøgeren ikke er anderledes, end hvis eksportøren ensidigt forhøjede sine priser. Kommissionens forordning er kun en godtagelse af et tilsagn afgivet af eksportøren. Følgelig må den skade, sagsøgeren hævder at have lidt, betragtes som en del af forretningsforholdet mellem eksportør og importør.

8 I de skriftlige indlæg vedrørende afvisningspåstanden har sagsøgeren gjort gældende, at de betingelser for at antage søgsmålet til realitetsbehandling, der er opstillet i EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, er opfyldt i den foreliggende sag.

9 Med henvisning til Domstolens domme af 18. november 1975 (CAM mod Kommissionen, sag 100/74, Sml. s. 1393) og af 15. juli 1963 (Plaumann mod Kommis-

sionen, sag 25/62, Sml. 1954-1964, s. 411) har sagsøgeren gjort gældende, at artikel 2 i forordning nr. 2800/86 er en beslutning, som retter sig til en anden person, men som berører sagsøgeren individuelt, fordi sagsøgeren har forretningsforbindelse med Union Haushaltgeräte, hvilket er Kommissionen bekendt. Artikel 2 i ovennævnte forordning berører også sagsøgeren umiddelbart derved, at det af Kommissionen godtagne tilsagn har retsvirkning, uden at tredjemand skal udstede en retsakt i henhold til den nævnte bestemmelse.

10 Sagsøgeren har desuden fremhævet, at i dommen af 29. marts 1979 (ISO mod Rådet, sag 118/77, Sml. s. 1277), som i modsætning til de af Kommissionen nævnte domme vedrører spørgsmålet om godtagelse af et tilsagn afgivet af en eksportør, fastslog Domstolen, at et søgsmål anlagt af en importør kunne fremmes til realitetsbehandling, idet der var en snæver forbindelse mellem importøren og eksportøren, ganske som i den foreliggende sag.

11 Procesreglementets artikel 91, stk. 3, bestemmer, at medmindre Domstolen bestemmer andet, forhandles der mundtligt om en afvisningspåstand. Det findes ufornødent at indlede mundtlig forhandling, hvorfor afgørelsen i henhold til procesreglementets artikel 91, stk. 4, træffes på grundlag af de skriftlige indlæg.

12 I henhold til Traktatens artikel 173, stk. 2, kan et af private anlagt annullationssøgsmål kun antages til behandling i realiteten, såfremt den anfægtede retsakt, selv om den er udfærdiget i form af en forordning, dog reelt er en beslutning, der berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt.

13 For så vidt angår den foreliggende sag bemærkes, at sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation, ikke af de bestemmelser i den anfægtede forordning, hvorved der indføres en antidumpingtold, men af de bestemmelser, som vedrører godtagelse af pristilsagn afgivet af en eksportør, og som er udstedt i medfør af artikel 10 i Rådets forordning nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke tilhører Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1).

14 Forholdet er således det, at der ved de omtvistede bestemmelser blot er tale om en godtagelse af de pristilsagn, eksportøren har *afgivet*. Bestemmelserne kan således kun berøre den nævnte erhvervsdrivende umiddelbart og individuelt i henhold til Traktatens artikel 173, stk. 2, men ikke andre, i forhold til hvem de godtagne tilsagn er uvedkommende.

15 Sagen vil herefter være at afvise.

Sagens omkostninger

16 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger.

Af disse grunde og efter at have hørt generaladvokaten

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 8. juli 1987.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident